

İnce Kağıt Perdede Kalın Kalın Harfler Gül

– DEMİRCİ · 11 Ağustos 2024

KAĞITTAN HARFLER – GÜL

kulağımda bir Gül sesi
kimse göremiyor Sen-siz'liği
giden aslında sen değildin tabii
zamanı boğar akan su
yüreğimde bir Gül kokusu

Ağır adımlarla kainatı dolaşırken ruhum, bir Gül kokusu hissettim kalabalığın arasında. Ellerimi uzatsam dokunacak kadar yakın ve olduğu yerde dururken Gül, ben rüzgâr gibi hızlı hareket edebilecek olsam da Gül'e yetişemeyecek kadar uzak. Uzak değil, belki de ulaşılmaz. Azıcık Gül'e yönelecek olsam, birden çoğalıyordu omuzlarımdan, kollarımdan, bacaklarımdan tutan eller. Ne zaman duraklasam, rahata eriyordu bedenim. Rahata eriyordu...! eri'yor muydu?

Etrafıma baktığımda yanımda kimseciklerin olmadığını fark ediyordum. Çok kişilik bir yalnızlığı yaşadığım, küçük karanlık bir odada. Ve küçük ve karanlık, bir odada. Duvarlara vura vura eskitilmiş bir kafatası aynada. Aynı anda, ayna da sustu ben susunca. Sonra garip bir koku, küçük karanlık odanın ortasında. Gül kokusu değil bu, çürüyen bir "ben" kokusudur olsa olsa.

Ne garip..! Kalabalıktan eser yok şimdi. Bir Gül vardı aradığım kainatta. Karşımda da "Gül" kitabının yanına "ben" noktasının yerleştirilebilme ihtimalinin ne kadar zor olduğunu bilen ve anlayan bir ben?

Gül'ü anlatabilmek umuduyla şair olmaya yelteniyordum. Şair olduğumda Gül'ü anlatmaya mecalim kalmamış oluyordu. Bir dilin bütün kelimelerini kullansam da, mısralar ulaşamıyordu Gül'ün anlamına.

Gül'ü resmetmek için ressam oluyordum sonra. Elimde her renge bulanmış fırçalar, binlerce yıl boş bir tuvalin karşısında öylece kalakalıyordum. Renkler Gül'ün ışığında yanıp yok oluyordu. Kayboluyordu resimde.

Sonra Gül'ü söylemek için bir şarkı yapmaya çalışıyordum. Önce Kâinata bir sükûnet verdirip susturan ve ancak ondan sonra sahneye çıkan bir Gül'den geliyordu bu güzel sesler. Tüm senfoniye susturuyordu bu. Orkestra yetmiyordu Gül'ün sesine.

İşte şimdi, bilincin kokusu sinmeye başladı üzerime. Yaklaştığımı hissediyorum. Tepeye tırmanırken bir

diken battı elime. Henüz tanımadığım bir acı ve kan iliklerime işledi. Son'a geldim galiba. Artık başlıyorum. Gül'ü sevmek dikene katlanmayı gerektiriyordu oysa.

Şimdi Gül'e anlatmak istediklerimi, Gül'ün yüzüne bakarak söyleyebilecek kadar cesur olabilseydim. Ama değilim. Çok istedim, ama korktum. Bir gerçek kaç değişik şekilde söylenebilirdi ki. Şimdi ise bu gerçeği kara yüzümle tövbe edercesine tekrarlıyorum, bu ince kağıt perdenin ardından, kalın kalın harflerle.

Yandım. Yanımdan geçerken ucube kanatları gençliğin, köşeye sıkıştıramadım. Nice Aşk'ı, nice Sevda'yı, nice kehaneti çevirdim dilimde geveledim ustaca, yine de olmadı.

Su aktı zamanı boşdu. Ben baktım kollarımın arasına sıkıştırdığım sefilliğe. Hengamenin öncesinden dünyanın kefesine teraziyi koyamadan göçüyorum binlerce asrın darasına. Tek gerçeğin sözlerini kulak arkası yapmamdandır halimdeki tarumar.

Açıktı her yanım, gözlerim hariç. Ben yandım.

Artık tek istediğim kendi kelimelerimle, bana özel bir sesle dudaklarımdan çıkan, kendi hikayemin henüz dokunulmamış cümlelerini kurabilmektir. Şimdi ise burada, kendi gerçekliğimin ortasında kaç değişik şekilde özür dilenir diye düşünmekteyim. İçimdeki kıyameti susturamadım. İçimdeki kelime mahşerini hesaba çekmek zorunda kaldığım için buradayım. Ödeyen ve ödenen bir bedel olarak karşına çıkma cesaretini dahi bulamadım, Yaşanmış ve yazılmış bir tarih olarak, tarihinin bir parçası bile olamadım. Uzatsam şu esmerleşen kirli ellerimi, bir dem, azıcık tutar mısın Gül'üm...

"ben" düşmeden...

demir-ci